

Zelf ben ik draagmoeder en ik zou graag reageren op de nieuwe wet van strafbaarstelling van kinder(ver)koop.

In het IAK strafbaarstelling kinderkoop is de onderbouwing gebaseerd op aannames en niet op feiten. Ik wil hier heel graag op reageren. Maar voordat ik hierop in haak, wil ik graag mijn verhaal en ervaring als draagmoeder delen.

Mijn persoonlijke verhaal

Ik ben draagmoeder van een dochter. Zij groeit op bij haar 2 vaders waarvan 1 haar biologische/genetische vader is. Ik heb nooit de wens gehad om een traditionele moederrol te vervullen in mijn leven. Toch ben ik altijd gefascineerd geweest in genetica en voortplanting. Zelf een zwangerschap mee maken leek mij iets heel bijzonders. Op mijn 27e zocht ik uit wat de mogelijkheden waren omtrent draagmoederschap.

Hieruit is de volgende situatie ontstaan:

Ik ontmoette een leuk stel mannen die al 8 jaar samen waren op dat moment en een sterke wens hadden om een gezin te stichten. Maar een kind baren is helaas voor een man geen mogelijkheid dus zijn zij afhankelijk van een vrouw (draagmoeder) of adoptie. Net als zo velen, hadden zij het liefst een genetisch eigen kindje. Wat heel begrijpelijk is en bij het natuurlijk instinct behoort. Mensen die zeggen dat DNA niets uitmaakt hebben het mis. Want geen enkele ouder gaat er mee akkoord als jij in het ziekenhuis gewoon een willekeurige andere baby mee naar huis krijgt na je bevalling. Nee, je wilt je 'eigen kindje'. Deze genetische verbinding is niet alleen voor ouders maar ook zeker voor het kind belangrijk. Dat blijkt ook uit onderzoeken van donorkinderen als het om de vorming van de eigen identiteit gaat.

Dus laat ik vooropstellen dat ik vind dat de afkomst en genetische achtergrond van een kind nooit verdoezeld mag worden en altijd herleidbaar moet zijn.

Ik was 28 jaar toen ik zwanger werd van het zaad van één van de wenspapa's. Het was direct de eerste poging (via zelf-inseminatie) al raak. Ik heb een probleemloze zwangerschap en bevalling gehad. Vooraf en ook gedurende mijn zwangerschap hebben wij alles juridisch via een advocaat moeten regelen zodat de wenspapa's ook beide binnen een half jaar na geboorte al de 'juridische ouders' van hun dochter zijn. Dit hele proces duurt lang, kost veel geld en zou veel eenvoudiger geregeld moeten kunnen worden.

Mijn contact met de wenspapa's verloopt heel goed. Zij hebben voor mij echt bewezen dat twee mannen heel goed in staat zijn om een baby alle liefde en geborgenheid te geven die een kind nodig heeft. Wij hebben in onze schriftelijke overeenkomst afspraken gemaakt over de omgang met elkaar. Ik zie onze dochter zo'n 2 a 3 dagen

per maand en zij noemt mij ook gewoon 'mama' ondanks dat ik geen "juridische ouder" meer van haar ben. Nooit zal er gelogen worden over haar afkomst en zij zal altijd weten dat zij door iedereen heel gewenst is. Zij heeft dus naast 2 verzorgende ouders, die zij beide papa noemt, nog een mama, die ergens anders woont, en ook van haar houdt. Ze heeft niet 2 paar grootouders, maar 3 paar! Ze is enorm geliefd en gewenst in de familie en voor haar is dit haar 'normaal'.

Had ik moeite met het afstaan van mijn dochter? Dat is mij vaak gevraagd. Mijn antwoord is: Nee. Ik heb namelijk niet mijn kind afgestaan. Een kind is een individu en géén bezit. Iets wat je niet bezit, kun je niet afstaan. Waar ik afstand van heb gedaan is het juridische ouderschap. Ik zal áltijd haar biologische/genetische moeder zijn en over die kennis zal onze dochter altijd beschikken. Ze is van helemaal niemand, enkel van zichzelf. Zij is géén handelswaar en dat zal niemand haar ooit wijs maken. Zij is een individu dat door ons allemaal heel gewenst is.

Ik denk dat wij een super mooi voorbeeld gezin zijn waaruit blijkt hoe mooi draagmoederschap eigenlijk kan zijn.

Momenteel ben ik zwanger van hun 2e kindje. Wederom zullen we alles regelen zoals wij dit ook met onze eerste dochter hebben gedaan.

Ik ben nu 31 jaar en wederom was ik direct na de eerste inseminatie al zwanger. Tot nu toe gaat alles probleemloos.

Maar weet u. Zwangerschappen zijn niet geheel zonder risico's en zijn een enorme aanslag op het vrouwelijk lichaam. Het neemt niet alleen 9 maanden, maar nog veel langer tijd in beslag als je ook het voortraject en het herstel na de bevalling mee rekent. Elke moeder die een zwangerschap heeft doorlopen weet wat een fysieke inspanning dit van het lichaam vraagt. Het is 'topsport' wordt er gezegd. Maandenlange voorbereiding, letten op alles wat je eet, geen onnodige risico's nemen en kunnen pieken op het hoogtepunt. Na de bevalling heb ik nog heel wat weken rustig aan moeten doen. Wat was ik blij met de doorbetaalde zwangerschapsverlof. Zo had ik de tijd om ook lichamelijk goed te herstellen van deze 'topprestatie'.

Mijn zwangerschap werd vooral aangenaam doordat de wenspapa's mij regelmatig trakteerde op een etentje en we af en toe gezamenlijk naar de sauna gingen. Zij zorgde voor wat extra ontspanning en regelde elke maand wel een leuk 'uitje' voor mij. Ze betaalde mijn nieuwe kleding omdat ik op een gegeven moment niks meer paste. Ook extra zorgkosten werden door hen vergoed. Kosten die allemaal gerelateerd waren aan de zwangerschap en wat ze normaal voor de eigen partner ook gewoon betaald zouden hebben. Dit alles zodat ik er persoonlijk niet op hoefde in te leveren. Ik deed al iets

'onbetaalbaar' voor ze. Namelijk het dragen van hun kind. Dat hoefde mij toch zeker niet ook nog eens geld te kosten?

Maar naast de vergoeding van onkosten, hebben zij mij ook op andere gebieden financieel ondersteund. Ze kochten een gitaar voor mij waarop ik kon spelen tijdens mijn zwangerschap. Ons ongeboren kindje kon op dat moment op deze manier al tonen waarnemen die zij zou herkennen na haar geboorte en welke haar een veilig en vertrouwd gevoel zouden geven. De wenspapa's kochten ook af en toe wat lekkers voor mij en betaalde mijn zwangerschapsyogalessen. En zo hebben zij ook een jaar na de bevalling een wintersportvakantie voor mij betaald omdat ik gedurende mijn zwangerschap maar weinig sporten kon doen die ik anders wél graag had gedaan. Ik heb mij onthouden van drank en bepaalde etenswaar. Ik ben niet gaan feesten en heb mij geheel aan de baby en zwangerschap toegewijd. Ik moest stoppen met mijn crosswedstrijden en alles stond op een lager pitje. Zij vonden dat ik die wintersportvakantie had verdiend. Net als alle andere giften die ik van hen heb ontvangen. Giften om wát ik voor hen gedaan heb, en waarvoor ik dingen heb moeten laten. Niet als afbetaling van een kind. Maar voor mijn toewijding en het beschikbaar stellen van mijn lichaam om hun dochter op deze wereld te kunnen zetten. Iets waar ik héél bewust en vrijwillig voor gekozen heb. Ik ben niet onder druk gezet en heb hier geen psychische problemen door opgelopen. Ook ben ik ervan overtuigd dat kinderen die terecht komen bij wensouders sowieso al een enorme streep voor hebben op ongeplande- of ongewenste- zwangerschapskinderen.

Dit wetsvoorstel steekt mij dan ook enorm. Het raakt mij persoonlijk omdat het voelt alsof iemand anders gaat bepalen wat de waarde is van mijn zwangerschap. Of eigenlijk zegt, dat het niks waard is want er mag niets tegenover staan. Wie gaat opeens bepalen wat wél of niet redelijk is om te mogen ontvangen? Is dit aan een ander om over te oordelen? Heeft u enig idee wat voor een impact een zwangerschap heeft op een vrouw? Ondanks slapeloze nachten, opspelende hormonen, pijn, ongemak, stemmingswisselingen en de invloed die het gehad heeft op mijn éigen liefdesrelatie, had ik dit nooit willen missen en heb ik met liefde dit kindje gedragen en op de wereld gezet. Maar moet ik al deze bij-effecten dan maar voor lief nemen en zijn alle risico's die ik neem dan geheel voor mijzelf?

Als ik daar dan een financiële compensatie voor mag ontvangen, wie gaat dan bepalen wat redelijk is? Was de gitaar redelijk? De wintersport achteraf? Waar ligt precies de grens? Dit is veel te vaag, en waar de ene persoon voldoening uit haalt, hoeft voor een ander niet van waarden te zijn.

De toekomst.

Dat draagmoederschap beter geregeld zou moeten worden in de Nederlandse wet, dat moge duidelijk zijn. Ik ben dan ook blij te vernemen dat regelingen omtrent wensouderschap meegenomen zullen worden in het nieuwe wetsvoorstel. Toch wil ik hier bepleiten dat ik juist voorstander ben van commercieel draagmoederschap en wel om het volgende.

Nederland is inmiddels redelijk goed geëmancipeerd. Toch zijn er nog altijd oneerlijke verhoudingen als het om het werk (of om de prestaties) van mannen of vrouwen gaat. Er is nog steeds verschil in salaris en in aanzien. Kijk maar eens naar topsporters. Naar mijn idee is dat dan ook precies de oorzaak dat commercieel draagmoederschap taboe is. Het werk van vrouwen wordt nog altijd ondergewaardeerd. Sterker nog. Het mag niet eens werk genoemd worden.

Daar waar vrouwen goed in zijn, wordt al generaties lang als vanzelfsprekend beschouwd en lijkt nooit als 'prestatie' erkent te worden. Wanneer een man dezelfde zorgtaken uitvoert, wordt hij opgehemeld. Langzaam lijkt dit stukje te verschuiven doordat ook mannen in het onderwijs en in de zorg werkzaam zijn. Waarom is dat toch nog steeds taboe?

Dan komen we bij de hoofdvraag.

Waarom mag een vrouw niet om commerciële reden kiezen voor draagmoederschap en wordt er een wetsvoorstel gedaan om dit zelfs strafbaar te stellen?

Ik wil verwijzen naar artikel 11 in de Nederlandse grondwet. In dit artikel staat het recht op de onaantastbaarheid van het menselijk lichaam. Iedereen mag zelf bepalen wat er met zijn of haar lichaam gebeurt, of medische handelen worden verricht en of voorgeschreven medicijnen worden ingenomen.

Ook wil ik wijzen op artikel 19 derde lid: Vrije keuze van arbeid.

Op het moment dat ik bewust en vrijwillig zou kiezen voor commercieel draagmoederschap, beroep ik mij op bovenstaande rechten.

De argumenten die worden aangebracht in het IAK 'Strafbaarstelling kinderkoop' zijn gebaseerd op aannames. Ik ligt ze hieronder toe.

'Met de strafbaarstelling van kinderkoop wordt beoogd kinderkoop te voorkomen en wordt voor alle betrokkenen een duidelijke grens gesteld.'

- Dit zal misschien een duidelijke grens stellen, maar tegelijk is dit een arbitraire én onhoudbare grens.

‘Opgroeien in het besef gekocht te zijn kan ernstige gevolgen hebben voor de identiteitsvorming van een kind. Het worden behandeld als handelswaar raakt aan de menselijke waardigheid van het kind.’

- Een kind is niet gekocht als het gedragen wordt door een draagmoeder en die hier toevallig geld voor heeft gekregen: het is ter wereld gebracht. Dat de moeder hiervoor betaald is, zorgt dit feit (de betaling) ervoor dat het kind problemen kan krijgen met de identiteitsvorming? Is hier onderzoek naar gedaan? Wat voor effect heeft een IVF-traject op de identiteitsvorming van een kind? Deze zorg is ook betaald maar staat in mijn ogen los van de identiteitsvorming van een kind. Volgens mij is hier geen sprake van de manier waaróp een kind ter wereld is gebracht. Een kind kan net zo goed ongepland of ongewenst ter wereld komen. Wat voor effecten hebben al deze omstandigheden op de vorming van het eigen identiteit? Een arts die mijn leven redt, ben ik niet minder dankbaar omdat hij betaald wordt voor het werk dat hij verricht. En welke ouder behandeld zijn kind als ‘handelswaar’? Volgens mij is hier helemaal geen sprake van. De omgang met het kind is hierin alles bepalend.

‘Lidstaten dienen op grond van artikel 35 IVRK en het Facultatief Protocol inzake de verkoop van kinderen, kinderprostitutie en kinderpornografie bij het IVRK dan ook maatregelen te treffen ter voorkoming van de verkoop van kinderen voor welk doel of in welke vorm dan ook.’

- Belachelijk om het op de wereld zetten van een gewenst kind, in één rijtje te zetten met ‘de verkoop van kinderen, kinderprostitutie en kinderpornografie? Maar misschien is dit een stuk minder belangrijk voor het betoog dus dit laat ik buiten beschouwing.

‘Als voor het draagmoederschap een financieel of enig ander betekenisvol voordeel wordt geboden kan dat een prikkel zijn voor de draagmoeder die ervoor zorgt dat zij voor draagmoederschap kiest en dat zij risico’s neemt die zij zonder deze prikkel niet zou nemen.’

- Dit vind ik persoonlijk het zwakste argument. In zoveel gevallen worden risico’s genomen in ruil voor geld simpelweg omdat we nou eenmaal in een kapitalistisch systeem leven. Een vrachtwagenchauffeur die zijn hele leven de op weg is loopt ook risico in de vorm van een verkeersongeval of slechte levensstijl (zitten is het nieuwe roken zeggen ze tegenwoordig). Of een politieman loopt tijdens zijn werkdienst ook risico. Zo zijn er tal van beroepen te noemen die risico met zich

meebrengen, maar wij laten het aan ieder om zelf om te bepalen of we deze risico's in ons werk willen nemen of niet. Waarom zou een vrouw niet in staat zijn te bepalen of ze voor een geldbedrag haar lichaam in dienst wil stellen voor het op de wereld zetten van een kind? Erg patriarchaal en ook wederom een onderwaardering van het werk van een vrouw. Vrouwenwerk wordt al sinds het ontstaan van het kapitalistisch systeem niet op gelijke voet beschouwd met het werk dat mannen doen. Ten eerste mocht de vrouw lange tijd niet eens werken, ten tweede verdienen ze vandaag de dag nog steeds minder dan hun mannelijke collega voor hetzelfde werk en ten derde is het werk dat vrouwen vaak doen (onderwijs en zorg) onderbetaald of vaak niet eens betaald (mantelzorg). Het is zwaar en het is werk (dat ik ondanks dat, met passie en liefde doe), maar het is eerder onredelijk dat hier géén betaling tegenover staat. Waarom moet het dragen van een kind per se in het onbetaalde, heilige, liefdadigheids hoekje blijven staan? Deze wet tast het zelfbeschikkingsrecht van de vrouw aan en zorgt daarmee voor de onderdrukking van de vrouw. Baas in eigen buik gaat het hier net zo goed op! Het is niet aan de overheid te bepalen wat een vrouw wel of niet met haar eigen lichaam mag doen? Is er een fundamenteler recht dan het recht te beschikken over je eigen lichaam?

Onbegrijpelijk vind ik de beweegredenen om commercieel draagmoederschap te verbieden en zelfs strafbaar te stellen. Er worden in het wetsvoorstel dus aannames gedaan die zeker niet voor alle situaties op gaan. Daar is onze gezin toch zeker een voorbeeld van. In het verkeer kúnnen ook slachtoffers vallen met heel veel nare gevolgen, dat is een feit. Maar toch wordt het niemand verboden of strafbaar gesteld om met de auto de openbare weg op te gaan. Er wordt uitgegaan van het eigen verantwoordelijkheidsgevoel. Er worden geen personen uitgesloten van deelname op voorhand omdat zij bijvoorbeeld maar 1,50meter lang zijn en zij heel misschien wel over het hoofd gezien worden. Nee, iedereen mag deelnemen aan het verkeer en ook mensen met een handicap mogen met een aangepast voertuig gewoon de weg op. Pas wanneer gebleken is dat iemand meermaals deze verantwoordelijkheid niet kan dragen, wordt het rijbewijs ingenomen.

De onderbouwing bij punt 3 "wat is het probleem?" erger ik mij vooral aan het feit dat bij alle mogelijke gevolgen van commercieel draagmoederschap het woordje 'kan' gebruikt wordt. Ja, er 'kunnen' inderdaad dingen misgaan. Ook in het verkeer 'kunnen' er elke dag slachtoffers vallen. Maar het kán net zo goed heel goed gaan! Deze wet sluit niet

alleen een mogelijkheid uit voor wensouders om tóch een gezin te kunnen stichten, de wet maakt wensouders en draagmoeders zelfs strafbaar! Ik vind dit echt absurd. Alsof de wensouders, ik en andere draagmoeders een misdaad hebben begaan. Alsof je iemand van 1,50m die met een aangepast voertuig tóch de weg op gaat, bestraft met een enorme geldboete. Want die persoon is nu eenmaal uitgesloten van deelname.

Er zijn in Nederland een hoop kinderen met behulp van artsen ter wereld gekomen. Denk aan Ivf-behandelingen, waarbij de bevruchting buiten de baarmoeder plaatsvindt. Heeft dit geleid tot ernstige psychische problemen bij de kinderen? Zou onze dochter eronder 'lijden' omdat zij nu eenmaal niet zonder hulp van mij als draagmoeder ter wereld kon komen?

De wens om ouder te worden zit zó diepgeworteld in onze natuur dat er (gelukkig) veel begrip is vanuit de maatschappij voor ieders kinderwens. Het voelt voor velen als 'compleet' kunnen leven. Tóch is het krijgen van kinderen niet zo vanzelfsprekend en zijn er mensen afhankelijk van anderen en van de zorginstellingen in Nederland.

Zelf heb ik, na het dragen en bevallen van een kind, nog steeds niet de wens om zélf moeder te worden. Ik kleur mijn leven op een andere manier in. Een manier die mij heel gelukkig maakt. Ook ik heb dromen en verlangens. Ik zou mij een completer mens voelen wanneer ik nog vrij kan rondreizen over deze prachtige wereld. Ik wil mij inzetten voor hulp aan mens en dier en dit doe ik momenteel al in mijn dagelijkse bezigheden. Ik ben bloeddonor, ik ben burger hulpverlener, ik doe een hoop vrijwilligerswerk en zou mij graag nog wat meer willen bijscholen zodat ik nog meer educatieve functies kan vervullen. Helaas heb ik zelf geen groot financieel vermogen en zijn mijn mogelijkheden om dit te kunnen doen beperkt.

Wat nu, als ik na mijn 2 probleemloos volbrachte zwangerschappen, een ander stel zou willen helpen bij het vervullen van hun kinderwens. Stelt u zich een goed opgeleid heterokoppel voor zich die alles goed voor elkaar hebben. Een mooi vrijstaand huis in een kindvriendelijke omgeving. Een goede baan. Een gezonde leefstijl, een grote warme familie, geen ziekte of rare afwijkingen in de familie. Klaar om samen een gezin te stichten. Volledig begrijpelijk toch?

Helaas is de vrouw door een ongeluk haar baarmoeder verloren. Haar eierstokken konden gered worden en met het zaad van haar partner zijn er door middel van ivf ook geschikte embryo's verzameld en opgeslagen.

Zij zijn afhankelijk van de baarmoeder van iemand anders, want zonder baarmoeder kunnen hun embryo's sowieso niet uitgroeien tot een kindje. Nu is draagmoederschap

op zichzelf niet verboden, maar u denkt dat geschikte baarmoeders op elke straathoek te vinden zijn?

Vrouwen zoals ik, zouden een uitkomst voor hen zijn. Ik ben lichamelijk en geestelijk gezond. Ik heb 'bewezen' een goede zwangerschap en bevalling 'aan te kunnen'. Ook psychische zal dit niet tot problemen hoeven lijden. Gezien ik al twee keer eerder een vergelijkbaar traject heb doorgemaakt verwacht ik geen problemen bij het afstand doen van het juridische ouderschap, wat in de Nederlandse wet automatisch bij de barendende moeder ligt. En ik gebruik wederom bij 'afstaan' het woord 'juridisch ouderschap' en niet 'het kind'. Want zoals al eerder aangegeven is het kind op zichzelf geen bezit. Dit kindje zal opgroeien bij zijn of haar genetische ouders en zal toegang hebben tot alle informatie over zijn of haar afkomst/ontstaansgeschiedenis. Ik kan deze mensen iets bieden waartoe zij zelf niet in staat zijn. Deze mensen zouden op hun beurt mijn dromen kunnen verwezenlijken door een financiële tegemoetkoming. Want waarom zou ik zo veel risico nemen voor een 'liefdadigheid'? Het gaat niet om 'iemand een lift naar het ziekenhuis geven'. Dit gaat wel even wat verder. En wederom de vraag, wie gaat bepalen wat een redelijke compensatie is? Is dat niet iets wat wensouders en een draagmoeder zelf overeen kunnen komen? De wensouders zijn vrij om te zeggen 'nee, dat is voor ons niet haalbaar' en ik kan op mijn beurt aangeven 'sorry, daar vind ik de risico's te hoog voor'. Ik ben zo blij dat we in een vrij land leven wat dat betreft. Hoewel ik door dit wetsvoorstel het gevoel krijg alsof we stel imbecielen zijn. Dus ik snap het gewoon niet zo goed.

Een situatie waarin een kind enorm gewenst is, en wat notabene onder medisch toezicht op de wereld gezet kan worden. Een vermelding op de geboorteakte, dat het kind met behulp van mij als draagmoeder ter wereld is gekomen, zou volledig volstaan en transparant zijn naar het kind als het om diens herkomst gaat. Want óók dit kan bij commercieel draagmoederschap. Dat hier een geldbedrag tegenover komt te staan, maakt het 'werk van een draagmoeder' niet minder mooi. Het is onwijs mooi en dankbaar om te doen. Hoewel het niet voor iedereen geldt, is er niets mooiers dan werk doen, waar jezelf plezier in hebt en ook heel gelukkig van wordt. Wat is hier misdadig aan?

Ik zou het juist eerder omdraaien. Is het wel rechtvaardig om iemand die zóveel inzet en riskeert voor een ander, géén compensatie te geven? Iemand die zich inspant, eigen tijd en plezier opoffert, met zorg en toewijding haar baarmoeder beschikbaar stelt, zodat het 'kindje' dat zo gewenst is door zijn of haar genetische ouders, op een natuurlijke wijze kan groeien en geboren kan worden. Hier helemaal niets tegenover zetten is uitbuiting en misbruik maken van de goedheid van draagmoeders. Een vergoeding voor

deze daad uit liefde is niet alleen gegrond, ik vind het zelfs van groot belang! Na dit toch vaak turbulente traject, is het avontuur voor de draagmoeder afgelopen. Zij heeft enorm veel moeten inleveren én riskeren voor het geluk van een ander. Wie weet heeft ze nog lang last van een nasleep van een zware bevalling. Terwijl de wensouders nog een leven lang kunnen genieten van dat wat zij mogelijk heeft gemaakt. Namelijk het vormen van een gezin. Iets wat inderdaad 'onbetaalbaar' is. Maar het strafbaar stellen voor het bieden van een financiële compensatie vind ik onbegrijpelijk en ook tegen de individuele vrijheid indruisen zoals de 'beschikking over het eigen lichaam' en de vrijheid om zelf vorm te mogen geven aan een alternatieve gezinsvorm. De vrijheid om zelf een bron van inkomsten te mogen genereren. De vraag of het ethisch te verantwoorden is, zou je bij heel wat meer aspecten kunnen plaatsen. Is IVF op zichzelf eigenlijk wel goed voor een kind?

Je afvragen of een kind er blij mee is, is eigenlijk niet relevant. Want geen enkel kind kiest zijn eigen ouders. We worden allemaal geboren zonder dat wij onze ouders toestemming hebben gegeven vooraf, en we hebben het er maar mee te doen. Dat de ouders de best mogelijke zorg en verantwoordelijkheid dragen voor hun kind is volgens mij ook helemaal niet een vraag als we over wensouders spreken. Dit zijn vaak mensen die hier enorm bewust mee bezig zijn.

Met het strafbaar stellen van commercieel draagmoederschap in de wet, sluit je in mijn ogen onterecht een groep mensen uit die het heel goed geregeld kunnen hebben, waarbij na gedacht is aan ieders belang van de betrokken partijen. Deze wet sluit op voorhand mensen uit. Zoals in het eerder genoemde voorbeeld: Het uitsluiten van personen kleiner dan 1,50 meter om deel te mogen nemen aan het verkeer, want 'het zou misschien mis kunnen gaan'.

Deze wet druist in tegen de Nederlandse grondwet (de artikelen die ik eerder heb genoemd.) Deze wet discrimineert mensen op grond van hun medische beperking. Daarnaast past deze visie niet bij alle normen en waarden waar wij in Nederland voor staan. Als de overheid daadwerkelijk misstanden wil aanpakken in het belang van het kind. Dan is deze wet absoluut niet dé manier. Er wordt bij de onderbouwing dan ook verwezen naar commercieel draagmoederschap in het buitenland. Situaties waarin vrouwen wellicht(?) gedwongen, of gemotiveerd vanuit financiële problemen dit traject aangrijpen om uit schulden te komen en waarbij medisch en psychisch toezicht te kort schiet. Deze hele constructie die daar plaatsvindt, is opgezet vanuit een consultatiebureau die draagmoeders en wensouders verbindt. Hierin gaan enorme bedragen om die wellicht als 'absurd of onredelijk' bestempeld kunnen worden. Wederom vraag ik mij af wie er achter deze commercie zit. Zou dat een man zijn?

(slechts een aanname, maar ben benieuwd of iemand mij het tegendeel bewijst)

Nogmaals, ik vermoed dat dit alles met een achterstand in de emancipatie van de vrouw te maken heeft en ik bewijs met mijn persoonlijke verhaal al dat het tegendeel waar is en dat de aannames niet in alle situaties zullen opgaan.

Commercieel draagmoederschap

Wanneer commercieel draagmoederschap in Nederland geaccepteerd wordt, zal hier veel beter toezicht op zijn en kun je juist misstanden/problemen veel beter voorkomen. Je kunt zorgen voor betere informatievoorziening en begeleiding van zowel de draagmoeder als wensouders. Daarnaast voorkomt het dat mensen nu (noodgedwongen) afreizen naar het buitenland om hun diepgewortelde ouderwens vorm te willen geven. Dat er grote problemen plaatsvinden in het buitenland los je in mijn ogen niet op met dit wetsvoorstel.

Om te voorkomen dat mensen inderdaad niet vanuit wanhoop, door dwang of schuld kiezen voor draagmoederschap denk ik dat het wel goed is om een traject te begeleiden. Dat er toch een soort toezicht op is, om vervelende misstanden te voorkomen. Een soort controle of iemand het psychisch aan zou kunnen. Zoals je ook vooraf je rijbewijs moet halen voor je een voertuig mag besturen. Maar dat is wellicht een andere discussie die nog gevoerd zou moeten worden. Hoe dan ook denk ik dat dit wetsvoorstel gewoon direct weer van tafel moet, om alle redenen die ik in dit document heb genoemd.